

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 694/2021
15.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујићића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Драгана Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране – Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логистику, Дирекција за услуге стандарда, ВУ „Дедиње“, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3561/20 од 10.12.2020. године, донео је дана 15.04.2021. године

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3561/20 од 10.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2014/17 од 15.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је повређено начело једнаких права и обавеза чиме је извршена дискриминација у области рада на тај начин што тужилци, као професионалном припаднику Војске Србије није извршена исплата једнократне новчане помоћи на основу четири појединачне одлуке Министарства одбране РС – Сектора за буџет и финансије, све ближе наведено у изреци пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3561/20 од 10.12.2020. године, одбијена је као неоснована, жалба тужилце и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2014/17 од 15.05.2020. године и одбијен је као неоснован захтев тужилце за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом се одређено не указује. Према члану 407. став 2. ЗПП, ревизија не може да се изјави због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. ЗПП, што није случај у конкретној парници.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је решењем тужене бр. ...-... од 24.03.2006. године распоређена по потреби службе на радно место: ... – Одељка, у оквиру Погона за ... на ВМА. Влада Републике Србије донела је Закључак бр. 121-376/2013-2 од 24.01.2013. године којим је одобрена исплата једнократне помоћи професионалним припадницима Војске Србије, као и да ће износити и критеријуме за исплату једнократне помоћи посебном одлуком утврдити министар одбране. На основу наведеног закључка министар одбране је донео одлуке током 2013. године, којима је одобрена исплата једнократне помоћи и то: професионалним припадницима Војске Србије, који су били у радном односу на неодређено или одређено време на дан 15.01.2013. године и који су остварили право на плату (са додацима) за децембар 2012. године, односно накнаду плате због породилског одсуства, неге детета и посебне неге детета, накнаду због привремене спречености за рад (боловање дуже од 30 дана) и лицу које ради скраћено радно време. Једнократна новчана помоћ је, на основу наведених одлуке министра одбране из 2013. године исплаћена професионалним војним лицима у служби Војске Србије, као и другим професионалним припадницима Војске Србије и запосленим цивилима у ТРЗМХ „Ђорђе Димитријевић Ђура“ Крагујевац и ВЗ „Мома Станојловић“. Тужиљи, као и другим запосленима у ВУ „Дедиње“ није исплаћена једнократна новчана помоћ на основу наведених одлука министра одбране из 2013. године.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиље.

Тужиља у овој парници тражи да се утврди, да је као цивилно лице, на служби код тужене дискриминисана у односу на остале припаднике Војске Србије на тај начин што њој није исплаћена новчана помоћ као осталима, иако је Закон о Војсци изједначио цивилна лица са професионалним припадницима Војске Србије у правима и обавезама, а дискриминација је извршена актима односно одлуком министарства одбране Републике Србије – Сектор за буџет и финансије који су наведени у изреци првостепене пресуде. У односу на тако постављен тужбени захтев, нижестепени судови сматрају да нема дискриминације, с обзиром да тужиља није у истом положају као лице којима је поменута помоћ исплаћена, јер није окончан поступак трансформације војних установа који обављају производну услужну делатност, а у складу са одредбама закона о Војсци Републике Србије.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ бр. 22/09) дефинисан је појам дискриминације односно дискриминаторског поступања. Облици дискриминације су непосредна и посредна

дискриминација, као и повреда начела једнаких права и обавеза, позивање на одговорност, удруживање ради вршења дискриминације, говор мржње и узнемиравајуће и понижавајуће поступање у смислу члана 5. истог Закона. Одредбом члана 6. Закона о забрани дискриминације прописано је да непосредна дискриминација постоји ако се лице или група лица, због његовог односно њиховог личног својства у истој или сличној ситуацији, било којим актом, радњом или пропуштањем, стављају или су стављени у неповољнији положај или би могли бити стављени у неповољнији положај, а чланом 7. истог закона прописано је да посебна дискриминација постоји ако се лице или група лица, због његовог односно њиховог личног својства, ставља у неповољнији положај актом, радњом или пропуштањем које је привидно засновано на начелу једнакости и забране дискриминације, осим ако је то оправдано законитим циљем, а средства за постизање тог циља су примерана и нужна. Одредбом члана 16. став 1. истог Закона, поред осталог, прописано је да је забрањена дискриминација у области рада, односно нарушавање уживања под једнаким условима свих права у области рада.

У конкретном случају, тужила тврди да је дискриминисана актом Министарства одбране Републике Србије, односно одлукама које су наведене у изреци првостепене пресуде. Међутим, наведене одлуке су донете у поступку спровођења Одлуке о износу и критеријумима за исплату једнократне помоћи професионалним припадницима Војске Србије, које је донело Министарство одбране, Сектор за буџет и финансије, а та одлука је донета на основу Закључка Владе Републике Србије 24.01.2013. године. Наиме, у Закључку Владе се наводи да се одобрава исплата једнократне помоћи професионалним припадницима Војске Србије, а да износи и критеријуми за исплату једнократне помоћи посебном одлуком утврђује министар одбране. С обзиром да тужила свој тужбени захтев заснива на акту органа јавне власти којим је извршена дискриминација, при чему је као такав акт означила одлуке из изреке првостепене пресуде, а да су те одлуке донете у циљу спровођења аката виших органа јавне власти који су раније наведени, произлази да тужила није могла бити дискриминисана наведеним актом. Правни положај тужиле у односу на право које је спорно у конкретном случају – новчану помоћ одређено је актом Владе Републике Србије и након тога од стране Министарства одбране, које је утврдило услове и критеријуме за доделу те врсте помоћи, тако да се одлуке које су предмет тужбеног захтева јављају као спроводбени акти наведених одлука виших органа јавне власти. Такав став је Врховни касациони суд заузео у бројним одлукама поводом тужби ратних војних резервиста против тужене Републике Србије ради дискриминације због неплаћања ратних дневница, којим је утврђено да је дискриминација извршена управо Закључком Владе Републике Србије из 2008. године, а не каснијим актима других органа којима је тај закључак спроведен.

На правилност побијане одлуке не утичу наводи ревизије којима се указује да се прописи на које се позивају нижестепени судови и којима доказују да тужила није била у идентичном положају са осталим припадницима Војске Србије нису у то време били на правној снази, односно да је сам захтев о војси изједначио тужилу са осталим припадницима Војске Србије у погледу прав и обавеза.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић